А жінка його, Лотова, озирнулась
позад нього — і стала стовпом соляним.

Книга Буття

І праведник йшов — за посланцем од Бога,
Могутній і світлий, між чорних узвиш,
Дружині ж його прокричала тривога:
Не пізно іще, озирнися скоріш

На вежі червоні вітчизни — Содому,
На двір і майдан, де твій кужіль і сміх,
На вікна порожні високого дому,
В якому дітей народила своїх.

Як тільки поглянула, очі змертвіли,
Навік закував їх у темряву біль,
І ноги швидкі до землі прикипіли,
І тіло спрозоріло, ствердло на сіль.

Хто жінку сердешну оплакувать буде?
Напевно, здається, що втрата мала?
Лиш серце моє вже довік не забуде
Оту, що за погляд життя віддала.

24 лютого 1924